

fremover ikke skal have penge med fra staten. De skal selv betale, for de har jo masser af penge selv. Vi kan jo lave en opgørelse over, hvor mange penge erhvervslivet har, så skal vi nok finde ud af, at de godt selv kan betale.

Kl. 15.00

Jeg synes altså, vi er ude på et skråplan, hvis det er argumentationen fra regeringens side i denne sammenhæng.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Ja, det er rigtigt, at hr. Jeppe Kofod er ude på et skråplan med den argumentation, som fremføres.

Ulandssekretariatet kan leve videre, og det kan søge projektstøtte af de midler, der er afsat på finansloven til ulandsbistand – til alt godt, som kan måles. Der er fri adgang.

Den mulighed, man yderligere har, er i virkeligheden selv at bidrage med nogle midler, og her kunne man forvente, at når man råder over 11 mia. kr. i Ulandssekretariatets bagland, så kan man nok selv i værste tilfælde finde de 44 mio. kr., hvis det er hele beløbet. Men der er jo ikke nogen, der ved, om Ulandssekretariatet kan få 100 mio. kr.

Hvorfor er man så negativt indstillet og siger, at man ikke er i stand til at komme med projekter, der egentlig kan bære sig selv, når man søger på lige fod med alle andre, for her er jo ikke nogen øvre grænse? Man kan også få 150 mio. kr., så hvorfor er man så bange for, om projekterne kan køre videre, hvis man ikke har en rammebevilling? Det burde jo ikke være sådan, at det er rammebevillingen, der er afgørende; det skulle gerne være de enkelte projekter, der var afgørende, og de må jo kunne bedømmes på lige fod med alle andre, så der er overhovedet ikke noget at være bange for med hensyn til Ulandssekretariatet, medmindre man mener, at det udelukkende kan eksistere på statslige bevillinger, og det tror jeg ikke på.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 641

9) Til beskæftigelsesministeren (12/11 2003) af: **Lene Garsdal (SF):**

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt finanslovaftalen med Dansk Folkeparti om ikke at forlænge den hidtidige tilskudsordning for arbejdsmiljøcertificering vil indebære, at virksomheder, der

gør en ekstra indsats for at forbedre arbejdsmiljøet gennem arbejdsmiljøcertificering, og som har haft en berettiget forventning om at opnå tilskud til dækning af udgifter til arbejdsmiljøcertifikat og arbejdsmiljøafgift, alligevel ikke opnår et sådant tilskud?«

Skriftlig begrundelse

Af Beskæftigelsesministeriets hjemmeside dateret 23. juni 2003 fremgår, at fristen for at indsende ansøgning om refusion af arbejdsmiljøafgiften forlænges fra 1. juli 2003 til 1. juli 2004. I medierne 13. november 2003 – bl.a. Jyllands-Posten – fremgår, at ministeren begår løftebrud, når han nu gennem aftale med Dansk Folkeparti beslutter, at tilskudsordningen i forbindelse med arbejdsmiljøcertificering ikke skal forlænges.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

I spørgsmålet bruger spørgeren udtrykket, at der er begået et løftebrud i forbindelse med, at vi ikke kunne gennemføre lovforslaget om at forlænge tidsfristen for ansøgning af arbejdsmiljøcertifikat, men jeg vil godt skuffe spørgeren lidt ved at sige, at der ikke er tale om noget løftebrud i denne sag. Det, der er tale om, er, at vi lever i et land med et demokratisk flertalsstyre, hvor der skal skaffes flertal for lovændringer, og et sådant flertal kunne ikke skaffes i denne sag.

Det er jo ingen hemmelighed, at regeringen gerne havde set, at fristen for tilskud til virksomheder, der får et arbejdsmiljøcertifikat, var blevet forlænget. Tilbage i 2001 besluttede Folketinget, at virksomheder, der får et arbejdsmiljøcertifikat, kan få refunderet deres arbejdsmiljøafgift. Afgiften blev ophævet den 1. januar 2003, og samtidig blev det besluttet, at virksomheder, der fik et arbejdsmiljøcertifikat inden den 1. juli 2003, fortsat kunne få refunderet den afgift, de nåede at betale i 2001 og 2002.

Det første organ, der kan udstede arbejdsmiljøcertifikater, blev imidlertid først godkendt medio 2002, og konsekvensen har været, at det reelt først har været muligt at få et arbejdsmiljøcertifikat fra medio 2002. Det vil sige, at virksomhederne reelt har haft 1 år til at få certifikat, og derfor synes vi, det var rimeligt at forlænge fristen. Men de politiske realiteter under finanslovforhandlingerne med Dansk Folkeparti var, at regeringen ikke havde mulighed for at skaffe flertal for forslaget, og derfor kunne fristforlængelsen